

Anglie, aneb Cesta tam a zase zpátky

Vřesoviště, bouřlivý Atlantik a ovce líně se povalující v nekončící záplavě zeleně. Život plynoucí tu pomalým tempem nenaruší projíždějící autobus s třiačtyřicátkou studentů a tří profesorů, natož pak poníci prohánějící se po širých pláních. Úzké cestičky lemované nevelikými cihlovými domky, jež střídají příbytky s šindelovými střechami jako vystřiženými ze světa Froda a Bilba Pytlíka. Není se čemu divit, vždyť J. R. R. Tolkien z Británie pocházel.

Ale hezky zpátky k autobusu svištícímu po křivolakých silničkách jihovýchodní Anglie. Když jej vidíme projíždět mezi běloučkými stády a nádhernými keltskými mosty, má už za sebou předlouhou cestu. Cestu přes celé Německo, kousek Belgie i Francie. Přenocoval v Coquelles, aby se brzy ráno 23. dubna mohl přeplavit na trajektu přes Doverskou úžinu, kanál La Manche, chcete-li.

O nevládném britském počasí se toho už navyprávělo mnoho. Sychravo, přehánky a chlad vkrádající se pod kabáty. Deštníky raději nepouštět z rukou. Nechce se tomu ani věřit, že kapky z anglického nebe padaly pouze jedenkrát za celých šest dní, které jsme na půdě Spojeného království Velké Británie a Severního Irska strávili. Ocelová mračna nás dostihla právě, když jsme se chystali na šibenici. Žádné strachy, poprava se nekonala, to jsme jen zavítali do blízkostí Salisburské pláně, kde po čtyři a půl tisíce let vyčnívají z rovinaté krajiny kamenné monolity – Stonehenge. Energii prýšící z tohoto magického místa nelze slovy ani popsat. Kdo nezažije, neuvěří.

Kilometry, vlastně míle, zbývající do další zastávky rychle ubývaly, až GPS navigace začala ukazovat vzdálenost cíle rovnou nule. Konečně jsme dorazili do Plymouth, bezmála dvousetpadesátitisícového rybářského městečka. A jelikož naši šikovní páni řidiči Tomáš a Mírek přijeli o hodinu dříve, zbyla ještě chvíle na první prohlídku zálivu. Vzduch nasáklý solí, racci a labutě soupeřící o poslední zbytky pečiva, které nám zbyly, a běžci všude okolo. S podivem jsme sledovali desítky sportovců, to jsme ještě netušili, kolik jich potkáme v srdci země, v Londýně. Anglie zkrátka během žije. Místní nebyli jediní, kdo utíkal, ručičky hodinek přetočených o hodinu zpět také nebyly k zastavení. A tréma vzrůstala. Oproti nocování ve francouzském hotelu F1 jsme měli následující tři noci prožít v náhradních rodinách. *Jaká asi bude nová rodině? Co když se nedomluvíme? Jaké bude typicky anglické jídlo?*... poletovalo nám v hlavách. Nebudu říkat, že jsme se ani trošku neobávali. Obávali. A jak.

Ale jako vždy měl strach velké oči, a když jsme se následné ráno scházeli na parkovišti, nikdo si nemohl příliš stěžovat. Jistě, k úsměvným nedorozuměním tu a tam došlo, není se čemu divit, první den s cizími lidmi, kteří navíc česky nevládnou. Důkladně jsme vše s přáteli probrali a pokračovali v prohlídce přístavu tam, kde jsme předchozího dne skončili. Od paní průvodkyně Vladky Indrové jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí o námořní historii Plymouth, kdo by to byl tušil, že právě odtud odplula slavná loď Mayflower. Udělali jsme spoustu fotografií červenobíle pruhovaného majáku a utíkali do vodního ráje – místního akvária. Mořští koníci pohupující se mezi rostlinkami, barevné medúzy a nespočet druhů ryb

velkých i malých. Hledali jsme Nema. Co myslíte, našli? Ale ano, byl mezi svými, desítkami klaunů očkátých.

Od fauny je to už jenom krůček k flóře, tak proč ten krok neudělat? Zanechme řečnických otázek a vydejme se společně zhlédnout Eden Project. Jedinečné místo, kde je k vidění několik biomů, k nimž se člověk jen tak běžně nedostane. Určitě ne ke všem během jedné dvouhodinové procházky. Tu kousek středomoří, támhle zase tropický deštný prales se vším všudy. Srdce všech zahradníků a biologů plesá. Ani se nám nechtělo odjíždět. Jako bychom tušili, co se na nás chystá. To, co bylo našemu zájezdu dopřáno na počasí, bylo vzato na dopravě. Čtrnáct kilometrů od Plymouth se autobusu porouchala spojka. A bylo na dvě hodiny vystaráno – obvolávání opravářů, dopravce v Česku i Anglii. Tragikomedie jako vyšitá. Naštěstí přijela záchrana v podobě místního autobusu vyslaného z Plymouth. Uznějte, kdy jindy bychom si mohli vyzkoušet jízdu v pravém anglickém vozidle s dveřmi na levé straně?

Artušovské legendy ožily v Tintagel Castle a přilehlém okolí. Rozbouřený Atlantik, kouzelná atmosféra mezi zbytky hradu i uvnitř jeskyně. Jen zavřít oči a zaposlouchat se do vln narážejících na útesy, ale hned je otevřít, aby vám neunikl ani kousek té nádhery... Když se něco kazí, kazí se to pořádně. Celý den s námi jezdil řidič-záchranář z minulého dne. A co se nestane. Uzoučké silnice s živými ploty okolo jsou sice romantické, avšak také nepraktické. Sejdou-li se autobus a větší zemědělské vozidlo, nekončí to mnohdy šťastně. Až do Polperra, vesnice v italském stylu, nám pohlávalo přední pravé zrcátko. Ulomené.

Exeter a Durdle Door, náplň posledního dne, kdy jsme se viděli s náhradními rodinami. Ráno jsme narovnali kufry do zavazadlového prostoru a vydali se vstříc gotické katedrále. Nenašel se mezi námi dostatek historických nadšenců, a proto zůstal vnitřek katedrály neprobádán. O to více času nám zbylo na vápencový oblouk Durdle Door, k němuž nás dovedlo nekončící stoupání po útesech Atlantského oceánu. Sic ošlehání prudkým větrem a znavení výstupem, nelitovali jsme. Scénérie, která se před námi otevřela, opravdu stála za tu námahu. Zážitky jsme si sdělovali snad celou cestu do Londýna.

Rozloučení s jihovýchodní Anglií jsme se ubytovali v hotelu F1 poblíž Londýna. Nemohli jsme ani dospát, jak jsme se těšili na Big Bena, London Eye, Tower Bridge a všechny ty věhlasné památky hlavního města. A také na nový autobus, který se za námi vydal až z Česka. Těžko říci, co nás uchvátilo nejvíce. Jestli ony slavné červené symboly města – telefonní budky, červené autobusy doubledeckers, anebo střídání strážů v rudých uniformách. Mnoho obdivovatelů si našlo muzeum voskových figurín Madame Tussauds. Kde jinde byste potkali na jediném místě královnu Alžbětu II., Madonu, Leonarda DiCapria či Tigera Woodse? Milovníci historie a gotického stavitelství zase nemohli odtrhnout oči od budovy parlamentu, Westminsterského opatství a budov rozesetých okolo. Jestli máme správně nastavený greenwichský čas, jsme se přesvědčili na místě nejpovolanějším. Na nultém poledníku. A odtud jsme už směřovali ke svému, novému autobusu a rovnou domů.

Poslední zamávání křídovým útesům a zelené Anglii, nastoupit na trajekt a počítat hodiny zbývající do příjezdu domů. Fotoaparáty plné vzpomínek. Vzpomínek, které nic nenahradí. Poděkovat paní průvodkyni, pánům řidičům a v neposlední řadě i našim profesorům a rychle za rodiči. Povyprávět jim, jak báječně jsme se měli. Goodbye, England!

Veronika Synková – Gymnázium Bystřice nad Pernštejnem